

Kis segítség, nagy öröm

Meghitt, nyugodt, téli délután volt, éppen egy érdekes filmet néztem, amikor édesanyám aggódó és félelemmel teli kiáltását hallottam.

– Gyerekek, gyertek! A kapu nyitva maradt!

Ledöbbsentem, de egyből megértettem szavait és szaladtam ki az udvarra. Kértem, és a kapu tárva nyitva állt, a macskám pedig sehol. Nem tudtam, mit csináljak, csak kiszaladtam az utcára és keresni kezdtük.

Elkezdett havazni, és a nagy hóesésben bátyám és én aggódva kutattunk Félix után. Hirtelen egy különös hangra lettem figyelmes. Egy kis idő után rájöttem, hogy a kismacska nyávogását hallottam. Rohantam a hang felé, és amikor befordultam, az egyik sarokban észrevettem, hogy a nagy hótakaróban Félix és egy kiscica játszik. Nem telt el sok idő, ameddig meglátott, és elrohant. Követtem, és egy ideig testvérem, Zsigi kergette, de én az eszemet használtam, és az egyik fáról egy vékony gallyat törtem le. Amint a hófehér havon elkezdtem húzni a gallyat, Félix megpróbálta le vadászni a csalit, én pedig elkaptam. Bevittem az udvarra, de valami még mindig nyomta a lelkemet... a másik kismacska. Nem tudtam, van-e tető, ami alatt aludhatna, vagy van-e ember, aki megetesse. A tudat, hogy egyedül van az a szegény, vékony cica, megbolondított volna, ezért visszamentem az utcára, ahol korábban játszani láttam őket. Megnyugodtam, amikor megláttam, és óvatosan felvettem, mert látszott, hogy egészséges. Hazavittem, és amíg játszottam vele, azon tűnődtem, hogyan találhatnám meg a gazdáját. Hirtelen megláttam a kék kis nyakörvét, amit közelebből is megnéztem. Egy felirat volt rajta, amin az állt, hogy Csonka utca 8/b.

– Biztos ez lehet a kismacska otthona – mondtam magamnak bizakodva.

Elmentem és megkerestem a házat, mivel tudtam, hogy nem messze van. Amikor megtaláltam, becsöngettem. Egy szomorú hölgy nyitotta ki az ajtót, de az én a tekintetemet a nappali közepén ülő kislány fogta meg, akinek sírástól pirosodott a szeme. A kislány rám nézett, de nem lett vidámabb. Éreztem, hogy jó helyen vagyok, és az asszonynak csak ennyit mondtam:

– Megtaláltam!

Szavaimat a kislány hamarabb hallotta meg, és könnyekkel a szemében odaszaladt hozzám és csak ennyit kérdezett:

– Megtaláltad Foltost?

Ránéztem és nem mondtam semmit, de a tekintetem választ adott neki. Boldogan az anyukájára nézett, csak ezután szólaltam meg:

– Igen, megtaláltam Foltost, jól van.

Az asszony pont annyira volt boldog, mint a kislány. Hazamentem, és Foltossal tértem vissza. Az öröm, amit láttam a kislány arcán, megfogalmazhatatlan. Megköszönték mindketten. Tiszta lelkiismerettel tértem haza. Aznap megtanultam, hogy sokaknak egy kis segítség is rengeteget jelenthet.